

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

SEL SUVEL ON IGA ÕDE ENDA EEST VÄLJAS

KASUÕED

Originaali tiitel:
Susan Mallery
The Stepsisters
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2021 by Susan Mallery, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09401421
ISBN 978-9949-82-815-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kellyle, MSNile, CRNAle. Te teate, kes te olete!

Suur aitäh teile abi eest minu uurimistöös. Te aitasite määratleda Daisy tööelu, mis aitas määratleda seda, kes ta oli inimesena.

Te olite minuga nii kannatlikud. Kui olen anesthesioloogia terminoloogias teinud vigu, tuleneb see minust.

Ja poolõdedele kõikjal. See ei ole alati lihtne suhe, aga ma loodan, et kui on kannatlikkust ja mõistmist, on see imeliselt toetav.

Ja viimane, kuid mitte vähemoluline, kui keegi päriselt omab Hermèse Birkinini krokodillinahast kotti, siis palun postitage sellest foto minu Facebooki lehele. Ma tahaksin seda tõesti kasutuses olevana näha! www.Facebook.com/SusanMallery

ÜKS

„EMA, ma arvan, et hakkab oksele.”

Daisy Bosarge tundis hirmu, mis on lapsevanemaks olemise maailmas üldtuntud, kui Krissa need kuus väikest sõna kuuldavale tõi. Veel murettekitavam oli see, et tema poeg oli juba kõhugripiga kodus.

Ta oli olnud piisavalt tark, et tahta tütar hommikul koolist koju jätta, aga Krissa oli anunud ja Daisy oli tööle hiljaks jäämas ning oli lihtsalt tundunud kergem jah öelda – nüüd ta kahetses seda. See otsus oli valmis teda tagumikust hammustama, kui ta sõitis nii kiiresti, kui sai, arvestades teel olevat liiklust.

„Kümme minutit veel,“ ütles ta, pillku tagaistmel olevale kaheksa-aastasele heites. „Me oleme kümne minuti pärast kohal.“

„Ma ei tunne end hästi.“

„Ma tean, kullake. Ma viin su koju.“

Tütre keelitamine oli vähemalt parem kui püüda vältida vaatamast kurjakuulutavat „kontrolli mootorit“ tuld, mis oli põlema süttinud vahetult enne seda, kui Daisy kooli juurde saabus, et tütar sealt peale võtta. Veel üks probleem, millega tal ei olnud aega tegeleda.

Prioriteedid, ütles ta endale. Vii Krissa koju ja pane ta voodisse, kontrolli Beni ja seejärel pane kirja aeg autoteenindusse, et Mercedes sinna viia. Pärast seda ta...

„Emme, ma hakkan kohe oksele!“

Daisy hoidis oiet tagasi. Ta vaatas hoolikalt peeglitesse, enne kui auto teeservale keeras.

„Üks hetk,“ pomises ta, teades sel hetkel, et maailmas ei ole sõnu, mis paratamatut juhtumast hoiaksid.

Mõni sekund hiljem võttis tema päev veel ühe ebaõiglase pöörde, kui tütar enda, tagaistme ja vaiba täis oksendas. Hais ja nutma puhkeva Krissa hääl tabasid teda samal ajal.

Ta pani ohutuled põlema ja jooksis teisele poole autot, et tütar välja kõnniteele aidata. Autod möödusid nii lähedalt, et Daisy tundis nende mööda sõitmise ajal õhupahvakut. Ta hoidis tütre kinni, kui läks pagasiruumi juurde, kus ta hoidis hädaolukorrakotti, milles olid paberrätikud, puhastuslapid ja särk iga oma lapse jaoks.

Daisy puhastas tütre näo ja sirutas siis käe tema T-särgi ääre poole.

„Las ma võtan selle sul seljast,“ ütles ta. „Mul on siin üks puhas olemas.“

Aga Krissa peatas ta, särki alla tagasi sikutades.

„Ei!“ kriiskas ta, vaadates palavikuliselt ringi. „Ma olen väljas. Keegi võib näha.“

Keegi kes? Krissa oli kaheksa-aastane ja auto oli nende ja liiklusvoo vahel ning Daisy nende vaadet blokeerimas.

„Kas sa eesistmel saad vahetada?“ küsis ta, üritades kõlada mõistlikult, mitte mõistuse kaotamisele lähedal olevalt.

„Ei.“ Pisarad voolasid mööda tütre punetavaid põski. „Emme, ei!“

Peavalu, mis oli alanud veidi enne keskpäeva, kerkis paari astme võrra, lakkamatu surve otse silmade vahele kogunemas. Ta eiras seda valu ja pani käe tütre laubale, tundes kuumust. Enne, kui ta sai välja nuputada, mida teha, oksendas Krissa uuesti, sel korral Daisy töörietele ja kingadele.

Krissa pisaratevool suurenes ja sel hetkel tahtis Daisy samuti nutta. Tal oli töö juures halb päev olnud, mõlemad lapsed olid haiged, ta ei saa oksehaisu iial oma autost välja ja lihtsalt seetõttu, et tema elus ei olnud juba piisavalt jama, oli ta abikaasa kaks päeva tagasi välja kolinud. Et „neile mõlemale mõtlemiseks ruumi anda“, nagu mees oli sõnastanud.

Sõnumis.

Kaabakas, mõtles Daisy, tundes tuttavat raevu, milles kumas terake paanikat. Ehkki tegelik sõna oli pigem sitapea kui kaabakas. Kuidas sai mees nii teha...

Üks samm korraga, ütles ta endale. Esmalt peab ta Krissa koju viima, seejärel auto, siis...

Silmanurgast nägi ta üht neist mööda sõitvat tumesinist BMWd kiirust vähendamas. Ta tahtis juhile midagi vulgaarset karjuda, kuid teadis, et see näitaks halba eeskuju, seega sundis ta end hoopis naeratama.

„Kullake, las ma puhastan tagaistme ära, nii et sa saaksid uuesti sisse istuda. Sa saad seal oma särgi ära vahetada ja mitte keegi ei näe. Sobib?“

Krissa noogutas vastumeelselt.

Daisy pani Krissa kohale, kust tüdruk teda nägi, ja kasis auto nii hästi puhtaks, kui sai. Rohkem kui kahekümne kuue kraadises palavuses, mis oli Los Angelese kevad, oli auto sisemus juba kuumenemas. Hais ajas ta peaaegu öökima. Verega sai ta hästi hakkama. Lõigake keha lahti ja ta sai ka sellega kenasti hakkama. Aga see? Õudusunenägu.

Ta lõpetas töö ja meelitas Krissa autole lähemale, märgates samas BMWd jälle möödumas, aga kuna päike paistis küljeaknasse, ei näinud ta, kes roolis oli.

Parem on neid eirata, ütles Daisy endale, tütreel koolivormi polosärki seljast tõmmates ja asendades selle T-särgiga, mille esipoolel oli Elsa filmist „Lumekuninganna ja igavene talv“. Kahjuks ei

olnud tal enda jaoks vahetussärki. Ta pühkis lapiga puhtaks oma püksid ja kingad ning oli Krissat turvavööga kinnitamas, kui too BMW nende auto taha teepervele pööras.

Daisy keelas endal paanikasse minna, soovides samal ajal, et tal oleks mingisuguses karate valdkonnas tappev väljaõpe. Või siis pipragaasi. Oli see Los Angeleses seaduslik? Enne, kui ta otsustada sai, avanes juhipooline autouks ja välja astus pikk kaunis blond naine.

Daisy lasi mõttes peast läbi kõik vandesõnad, mida teadis, lõi mõned ainulaadsed kombinatsioonid ja tahtis siis teada, miks jumal teda vihkab. Sellele ei olnud mingit muud selgitust, miks Sage Vitale tema poole oli astumas, nähes välja imeline, nagu ainult Sage seda oskas, oma liibuvates teksastes ja lendlevas topis, mis pani teda välja nägema üheaegselt seksika ja õhulisena. Kümnesentimeetrised kontsad andsid välimusele lõpliku lihvi. Aga Daisy oli olnud ärkvel kella neljast, ei olnud eilsest saati duši all käinud ja lisaks, muidugi, see okse.

Kui ta viimati Sage'ist kuulis, oli too Itaalias, abielus krahviga. Sest see oli Sage'i elu. Rallisõitjad ja krahvid ning pikk ja kõhn ja kaunis olemine. Daisy oli tark ja tal oli särav iseloom. See ei olnud lihtsalt aus.

Sage vaatas temalt ta tütrele. „Daisy? Ma arvasin, et see olid sina, kui ma mööda sõitsin. On sinuga kõik hästi?“

Ei. Ei olnud. Iga idioot näeks seda. Tema laps oli silmanähtavalt haige, Daisy pükstel ja kingadel oli okset, seega ei. Mitte hästi.

„Meiega on kõik korras,“ vastas Daisy, üritades hambaid mitte kokku suruda. Tema hambaarst oli öelnud, et kui ta lõõgastuma ei õpi, tuleb tal hakata öösel hambakaitset kandma, et takistada end hambaid krigistamast. Ta tundis, et tema voodielust nappis juba teatud seksapiili, ja päris kindlasti ei vajanud ta hambakaitset probleemi suurendama.

„Teiega ei paista kõik korras olevat,“ sõnas Sage nina krimpsutades, polnud kahtlustki, et haisust.

„Kes sa oled?“ küsis Krissa.

„Ma olen, ee, ma olen...“

„Ta on Sage. Ta on minu kasuõde.“ Või siis oli seda vähemalt kunagi olnud.

Krissa hõõrus oma korraga nohust nina. „Nii et sa oled siis minu tädi?“

„Ei,“ vastas Daisy kindlalt. „Palun pane turvavöö kinni, et saaksite koju minna.“

Kordki ei hakanud Krissa hädaldama ega vastu haukuma. Selle asemel pani ta turvavöö kinni, pöörates pead, et pilku Sage'il hoida. Daisy mõtles, et peaks teda selle ohtlikkuse eest hoiatama. Sage oli nagu päike, kui teda liiga kaua üksisilmi vaatad, saad püsiva kahjustuse.

Hiljem mõtles ta, milline saatusekeerd oli pannud ta endise kasuõde mööda sõitma täpselt sel hetkel, kui ta kõige kehvemas seisus oli. Los Angelese rahvaarv oli kui suur, kaheksa miljonit inimest? Kui suur tõenäosus selleks oli? Ehkki ta arvas, et nad elavad lähetikku. Mingis mõttes. Kuid siiski!

Daisy sundis näole pingul naeratuse. „Aitäh peatumast. See oli sinust väga kena.“

„Ma ei suutnud uskuda, et see oled sina, seismas siin teeserval,“ tunnistas Sage. „Ma teadsin, et sul on lapsed, aga nähes sind koos su tütreaga... See on lihtsalt veider.“

„Me ei ole tõesti ühendust hoidnud,“ ütles Daisy, nihkudes vähehaaval oma ukse poole.

„Just. Me ei ole teineteist sinu pulmast saati näinud.“

Daisy põrnitses oma kasuõde. Tõesti? Sage oli selle teema ette võtnud? „Jah, minu pulm kaksteist aastat tagasi, kus sa teatasid kõigile ruumisviibijatele, et oled endiselt armunud mehesse, kellega mina abiellumas olin. See oli suurepärase.“

Sage punastas. „Asi ei olnud täpselt nii.“

Oojaa, oli küll, aga Daisy ei tahtnud lobisema jääda. „Aitäh veel kord.“